

1

Fuse se conștient că, mai devreme sau mai târziu, totul avea să iasă din nou la iveală. Ar fi fost cu neputință să ascundă așa ceva. Fiecare vorbă îl adusese mai aproape de acel lucru cumplit și de nerostit. Un lucru pe care, timp de mulți ani, se chinuise să-l reprime.

În clipele acelea nu mai exista cale de scăpare. Mergând cât de repede îl țineau picioarele, simțea aerul dimineții năpădindu-i plămânii. Inima îi spărgea pieptul. Nu voia să se ducă, însă nu avea de ales. Drept urmare, lăsase ca soarta să decidă. Dacă avea să găsească pe cineva acolo, se vedea nevoie să rupă tăcerea. Dacă nu găsea pe nimeni, își continua drumul spre serviciu, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Însă bătăile sale în ușă căpătară un răspuns. Pătrunse înăuntru și, cu ochii întăreschiși, se chinui să distingă ceva, în semiîntuneric. Persoana din față sa nu era cea pe care se aștepta să o vadă. Dinaintea lui se afla cu totul altcineva.

Părul lung al femeii se undui ritmic, dintr-o parte în alta, în vreme ce el o urmă în camera alăturată. Bărbatul începu să vorbească și să pună întrebări. Gândurile i se învârteau în minte. Nimic nu era așa cum părea; nimic nu era bine, deși

ai fi zis că lucrurile stau exact invers. Deși complet nelalocul lui, totul părea a se potrivi.

Brusc, bărbatul amuți. Ceva îl izbise în plex, cu o forță ce-i curmase vorbele, în mijlocul frazei. Își plecă privirea și văzu cum săngele începe să șiroiască, de-nodată ce cuțitul fu scos din rană. Apoi simți o nouă săgetare, mai multă durere și o lamă ascuțită răsucindu-i-se în trup.

Era conștient că îi sosise sfârșitul. Totul avea să se încheie în clipa aceea, deși îi rămăseseră atât de multe lucruri de făcut, de privit, de trăit. În același timp, era și o fărâmă de dreptate în toate astea. Nu meritase traiul bun de care se bucurase și nici toată dragostea ce-i fusese dăruită. Nu și după faptele săvârșite.

După ce durerea îi paraliză simțurile, iar cuțitul încetă să se mai răsucească, apa îl împresură. O barcă se legăna pe valuri. Odată învăluit de marea glacială, bărbatului i se curmară toate celelalte simțiri.

Ultimul lucru pe care și-l aminti fu părul ei. Lung și închis la culoare.

— Dar au trecut trei luni de-atunci! De ce nu l-ați găsit?

Patrik Hedström își atinti privirea asupra femeii aflate dinaintea lui. De fiecare dată când o vedea, aceasta îi părea și mai extenuată. Iar femeia venea o dată pe săptămână la secția de poliție din Tanumshede. În fiecare zi de miercuri. Căpătase obiceiul odată cu dispariția soțului ei, la începutul lunii noiembrie.

— Facem tot posibilul, Cia. Doar știi asta.

Ea dădu din cap, fără să spună o vorbă. Mâinile, pe care și le ținea împreunate în poală, îi tremurau. Apoi femeia îl privi, cu ochii înlăcrimați. Nu era prima oară când Patrik se confrunta cu o asemenea situație.

— Nu se mai întoarce, nu-i aşa?

În clipele aceleia, nu îi tremurau doar mâinile, ci și vocea, iar Patrik fu nevoit să reziste impulsului de a ocoli biroul și de a o alina pe femeie cu o îmbrățișare. Însă el rămase calm și plin de profesionalism, reflectând asupra modului în care să reacționeze, cu toate că un asemenea comportament se opunea vehement instinctelor sale protective. În cele din urmă, trase adânc aer în piept și spuse:

— Nu, nu cred că se mai întoarce.

Femeia nu-i mai adresă alte întrebări, însă Patrik își dădu seama că vorbele sale nu făcuseră decât să confirme

ceea ce Cia Kjellner știa deja. Soțul ei n-avea să se mai întoarcă niciodată acasă. Pe data de trei noiembrie, Magnus se trezise la ora șase și jumătate, făcuse duș, se îmbrăcase, apoi îi salutase mai întâi pe cei doi copii ai săi, apoi pe soția sa, care tocmai plecau împreună. La scurt timp după ora opt, Magnus fusese văzut părăsind casa, în direcția locului său de muncă, Ferestre Tanum. După aceea, nimeni n-a mai știut încotro o apucase. Nu-și făcuse apariția acasă la colegul său, care trebuia să-l ducă spre birou cu mașina. Undeva între locuința sa, din cartierul învecinat terenului de sport, și casa colegului, din zona terenului de golf în miniatură, Magnus Kjellner se făcuse nevăzut.

Polițiștii examinaseră fiecare aspect al vieții lui. Emisaseră o alertă generală de dispariție și interogaseră peste cincizeci de persoane, inclusiv colegi de muncă, membri ai familiei și prieteni. Căutaseră datorii care l-ar fi putut sili să fugă, căutaseră amante secrete. Investigaseră posibilitatea ca el să fi deturнат fonduri ale companiei la care era angajat — orice ar fi putut explica motivul pentru care un bărbat respectabil, în vîrstă de patruzeci de ani, cu nevastă și doi copii adolescenti, și-ar fi părăsit pur și simplu căminul și ar fi dispărut. Însă poliția nu găsise nicio urmă. Nimic nu indicase faptul că ar fi plecat în străinătate și nici nu fuseseră extrași bani din contul bancar comun al cuplului. Magnus Kjellner pur și simplu dispăruse fără urmă.

După ce o conduse pe Cia spre ieșire, Patrik bătu prudent la ușa Paulei Morales.

— Intră, zise ea.

Bărbatul păși înăuntru, închizând ușa în urma lui.

— Iar a venit soția?

— Da, oftă Patrik, luând loc pe scaunul pentru vizitatori.

Își ridică picioarele pe birou, dar le coborî apoi rapid, după ce Paula îi aruncă o privire fioroasă.

— Crezi că e mort?

— Mă tem că da, răsunse Patrik, exprimându-și pentru prima dată cu voce tare bănuiala pe care o avusese din momentul dispariției lui Magnus.

— Am verificat totul, individul nu avea niciunul dintre motivele obișnuite pentru a se face nevăzut. S-ar părea că a plecat într-o zi de acasă și... dus a fost.

— Dar nu a fost găsit niciun cadavru.

— Așa e, niciun cadavru, zise Patrik. Și unde ar trebui să căutăm? Nu putem să dragăm toată marea și nici să scotocim toate pădurile de pe lângă Fjällbacka. Tot ce putem face e să stăm cu mâinile-n sân și să sperăm că îl va găsi cineva. Mort sau viu. Fiindcă eu altă soluție nu văd. Și nici nu știu ce să spun atunci când Cia își face apariția aici, săptămână de săptămână, sperând ca noi să fi făcut cine știe ce progrese în cadrul anchetei.

— E modul ei de a face față situației. Îi dă senzația că acționează totuși într-un fel, în loc să stea pur și simplu acasă, aşteptând vești. Pe mine, de exemplu, m-ar înnebuni o situație ca asta.

Paula aruncă o privire către fotografia pe care o ținea lângă computer.

— Înțeleg, zise Patrik. Însă nici nu ajută în vreun fel.

— Nu, firește că nu.

Timp de câteva clipe, biroul înghesuit se cufundă în tăcere. În cele din urmă, Patrik se ridică în picioare.

— Sperăm că o să apară. Într-un fel sau altul.

— Presupun că ai dreptate, spuse Paula, părând însă la fel de abătută precum Patrik.

— Ce grăsună!

— Tu vorbești! exclamă Anna, privindu-și sora în oglindă și făcând semn spre pântecele Ericăi.

Erica Falck se întoarse din profil, întocmai ca Anna, și se văzu nevoită să-i dea dreptate acesteia. Dumnezeule, era imensă! Arăta ca o burtă gigantică de care, doar de dragul aparențelor, era atașată o micuță Erica. Întocmai aşa se și simtea. Prin comparație, trupul său fusese miraculos de suplu pe vremea când era gravidă cu Maia. Însă de data aceasta, Erica purta în pântece doi bebeluși.

— Chiar nu te invidiez deloc, spuse Anna cu sinceritatea brutală a unei surori mai mici.

— Mulțumesc mult, zise Erica, înghiotind-o ușor cu pântecele.

Anna o împinse, la rându-i, și amândouă sedez-chilibrară. Preț de o clipă, își fluturără mâinile prin aer, încercând să rămână în picioare, după care începură să râdă atât de tare, încât fură nevoie să se aşeze pe podea.

— E incredibil! exclamă Erica, ștergându-și ochii de lacrimi. Nimeni n-ar trebui să arate în halul ăsta. Sunt o corcitură între Barbapapa¹ și bărbatul din filmul cu

¹ Personaj comic, asemănător unei mase gelatinoase, dintr-o serie franțuzească de cărți pentru copii. (N.t.)

Monty Python², care explodează după ce mănâncă o ciocolătică mentolată!

— Ei bine, sunt etern recunoscătoare pentru faptul că vei avea gemeni. Datorită ție, prin comparație, mă simt ca o nimfă suplă.

— Să-ți fie de bine, răspunse Erica, încercând să se ridice.

Dar nu reuși.

— Stai, te ajut eu! strigă Anna, care însă pierdu, la rându-i, lupta cu gravitația și ajunse iar în poziția șezut.

Privindu-se una pe cealaltă, amândurora le trecu prin minte același gând. Apoi strigă la unison:

— Dan!

— Ce e? se auzi de la parter vocea bărbatului.

— Nu ne putem ridica în picioare! țipă Anna.

— Ce-ai zis?

Îl auziră urcând pe scări și venind spre dormitorul pe podeaua căruia se aflau ele.

— Ce naiba faceți voi două? se amuză Dan, văzându-le pe logodnică lui, Anna, și pe sora acesteia stând jos, în fața oglinzi.

— Nu ne putem ridica în picioare, zise Erica, încercând să pară cât mai demnă cu puțință atunci când întinse mâna spre el.

— Stați aşa, să aduc macaraua, zise Dan, prefăcându-se că pleacă înapoi la parter.

— Ia potolește-te, spuse Erica, în vreme ce Anna râdea atât de tare, încât fu nevoie să se întindă pe podea.

² Trupă britanică de comedie de la sfârșitul anilor '60, printre scenetele căreia se numără și cea în care personajul supraponderal „Dr Creosote” explodează la finalul unei mese copioase, din cauza ultimului dumicat — o ciocolătică mentolată minusculă. (N.t.)

— Bine, hai să încerc.

Dan o apucă de mâna pe Erica și începu să o tragă în sus.

— Ufffff, gemu bărbatul.

— Te rog, încetează cu efectele sonore! îi porunci Erica, ridicându-se cu greu în picioare.

— Fir-ar să fie, ești imensă! exclamă Dan.

Drept răspuns, femeia îl lovi cu pumnul peste braț.

— Ai zis asta de o sută de ori, și nu ești singurul. Ce-ar fi să nu te mai holbezi la mine și să-ți concentrez în schimb atenția asupra propriei tale grăsunelor!

— Mda, bine.

Dan o ajută pe Anna să se ridice în picioare, apoi o sărută pe buze.

— Ar trebui să vă găsiți o cameră dacă vă arde de aşa ceva, zise Erica, împungându-l pe Dan.

— Asta este camera noastră, răspunse Dan, sărutând-o din nou pe Anna.

— În regulă. Atunci să ne concentrăm asupra motivului pentru care mă aflu eu aici, zise Erica, îndreptându-se către dulapul surorii sale.

— Nu știi de ce ai impresia că și-aș putea fi de ajutor, spuse Anna, mergând legănat în urma Ericăi. Nu cred că am ceva care să-ți vină.

— Și-atunci, ce mă fac? întrebă Erica, în timp ce căuta printre hainele de pe umerașe. Diseară e lansarea cărții lui Christian, și singurul lucru care mă încape e cortul Maiei!

— În regulă, îi dăm cumva de cap. Pantalonii pe care îi porți par în regulă și cred că am o cămașă care s-ar putea să-ți vină. În orice caz, pentru mine e un pic cam mare.

Anna se întinse după o tunică brodată, de culoarea lavandei. Erica își scoase tricoul și, cu ajutorul Annei, își

trase HAINA peste cap. Deși comparabilă cu împănatul unui cărnat de Crăciun, misiunea de a-i acoperi pântecele cu tunica se dovedise un succes. Apoi Erica se întoarse către oglindă și se privi cu o expresie critică.

— Arăți fantastic, spuse Anna, și Erica bombăni drept răspuns.

Având în vedere silueta pe care o avea, „fantastic” sună imposibil de atins, totuși Erica arăta mulțumitor și părea să-și fi dat osteneala.

— Merge, zise ea.

Încercă să-și scoată singură HAINA, însă fu nevoie să se dea bătută și să accepte ajutorul Annei.

— Unde are loc petrecerea? întrebă Anna, netezind tunica și punând-o pe umeraș.

— La Grand Hotel.

— Frumos din partea editurii să dea o petrecere de lansare pentru un autor debutant, zise Anna și se îndrepta spre scări.

— Sunt foarte entuziasmată de carte. Iar precomenzile sunt incredibil de bune pentru un roman de debut; aşa că ei sunt mai mult decât bucuroşi să dea o petrecere. Pare să existe mult sprijin și din partea presei, din căte mi-au spus cei de la editură.

— Și ție cum ți se pare cartea? Presupun că îți place, altminteri nu ai fi recomandat-o. Însă cât e de bună?

— Este...

Coborând cu grijă scările, în urma surorii sale, Erica reflectă câteva clipe.

— Este magică. Întunecată și frumoasă, tulburătoare și intensă și... ei bine, magică — acesta e cuvântul cel mai potrivit pentru a o descrie.

— Christian trebuie să fie în al nouălea cer.

— Am auzit că lucrurile au luat o întorsătură destul de zbuciumată aseară. Ce-o fi fost în capul lui Christian, să se îmbete la un eveniment ca acesta?

Kenneth Bengtsson ajunse târziu la birou, după o dimineață cam neplăcută acasă. Își aruncă haina pe canapea, însă o privire dezaprobatore din partea lui Erik îl făcu să o ridice din nou și să o atârne în cuierul de pe hol.

— Ai dreptate. Fără doar și poate, seara a avut un sfârșit lamentabil, răspunse Erik. Pe de altă parte, Louise a părut hotărâtă să evadeze în aburii alcoolului, așa că măcar am fost crutat de experiența cu pricina.

— Chiar așa rău stau lucrurile? întrebă Kenneth, privindu-l pe Erik.

Se întâmpla foarte rar ca acesta să-i destăinuie cheltuieni personale. Așa fusese dintotdeauna. Atât pe vremea când erau copii și se jucau împreună, cât și în prezent, ca adulți. Erik îl tratase pe Kenneth de parcă abia l-ar fi tolerat, de parcă i-ar fi făcut o favoare binevoind să petreacă timp cu el. Prietenia lor s-ar fi încheiat cu multă vreme în urmă dacă Erik nu ar fi avut vreun folos de pe urma lui Kenneth. În vreme ce Erik plecase la facultate și lucrase în Göteborg, Kenneth rămăsese în Fjällbacka și pusese pe picioare o mică firmă de contabilitate, care, de-a lungul anilor, devenise o afacere de succes. Asta deoarece

Kenneth chiar se pricepea. Își dădea seama că nu era tocmai arătos ori șarmant și nu-și făcea iluzii că ar fi avut o inteligență peste medie. Însă avea o abilitate remarcabilă de a face minuni atunci când venea vorba de cifre. Putea jongla cu sumele dintr-un raport de profituri și pierderi sau dintr-o foaie de bilanț ca un adevarat David Beckham al lumii contabile. Din pricina asta și a talentului său de a convinge autoritățile fiscale să vadă lucrurile din perspectiva lui, Kenneth devenise brusc și, pentru întâia oară, o persoană extrem de valoroasă pentru Erik. Reprezentarea alegerea firească atunci când Erik avusese nevoie de un asociat, odată cu intrarea pe piața de construcții și cu punerea unei afaceri care, în ultima vreme, devenise extrem de profitabilă, pe coasta de vest a Suediei. Firește că Erik precizase de la bun început că asociatul său trebuia să-și vadă lungul nasului, din moment ce nu deținea decât o treime din companie, și nu jumătate — cu toate că așa ar fi trebuit, având în vedere contribuția sa în cadrul firmei. Însă nu conta. Kenneth nu era interesat să adune averi și putere. Se mulțumea să facă lucrurile la care se pricepea și să fie asociatul lui Erik.

— Chiar n-am idee ce să fac în legătură cu Louise, spuse Erik, ridicându-se de la birou. Dacă n-ar fi fost copiii...

Scutură din cap și își puse haina pe el. Kenneth dădu și el din cap, în semn de solidaritate. Știa prea bine cum să teau lucrurile. Și nu aveau nimic de-a face cu copiii. Ceea ce îl oprea pe Erik să divorțeze de Louise era faptul că ea ar fi avut dreptul la jumătate din banii și celelalte bunuri ale lor.

— Mă duc să iau prânzul și voi fi plecat o vreme. Un prânz lung astăzi.

— În regulă, zise Kenneth. Un prânz lung. Ah, da.

— E acasă? întrebă Erica, de pe veranda familiei Thydell.

Sanna pără să ezite preț de câteva secunde, apoi se dădu la o parte și îi permise să intre.

— E la etaj. În camera de lucru. Stă în fața computerului și privește în gol.

— Pot să urc și să stau de vorbă cu el?

Sanna dădu afirmativ din cap.

— Sigur. Nimic din ceea ce spun eu nu pare să-l ajute. Poate că ai tu mai mult noroc.

Tonul femeii era amar, și Erica se opri un moment, pentru a o studia. Părea obosită. Însă mai era ceva ce îi scăpa Ericăi.

— Să văd ce pot face.

Erica începu să urce încet scările, susținându-și cu o mână pântecele supradimensionat. În ultima vreme, până și cel mai mic efort o secătuia de toate puterile.

— Bună.

Bătu delicat în ușa deschisă, iar Christian se întoarse. Stătea așezat pe scaunul de la birou, însă ecranul computerului era gol.

— Hai că ieri chiar ne-ai tras o sperietură, zise Erica, prăbușindu-se în fotoliul din colț.

— Cred că sunt doar ușor epuizat din cauza muncii, răspunse Christian, însă ochii îi erau puternic încercănați, iar mâinile îi tremurau. În plus, am fost îngrijorat din cauza dispariției lui Magnus.

— Ești sigur că nu mai există și alt motiv? întrebă ea, pe un ton mult mai strident decât intentionase. Am cules ieri asta și am adus-o cu mine.

Întinse mâna spre buzunarul hainei și scoase felicitarea care sosise odată cu buchetul de crini albi.

— Pesemne că îți-a scăpat din mâna.

Christian se uită țintă la bilet.

— Pune-l deoparte.

— Ce înseamnă acest mesaj? întrebă Erica, privind îngrijorată spre acel bărbat pe care începuse să-l considere prieten.

El nu-i răspunse. Erica repetă întrebarea, de data aceasta, cu mai multă blândețe.

— Christian, ce înseamnă? Reacția ta de ieri a fost cu totul neobișnuită. Așa că nu încerca să mă faci să cred că erai doar extenuat din cauza muncii.

În continuare, niciun răspuns. Brusc, tăcerea fu întreruptă de vocea Sannei, venită din dreptul ușii.

— Povestește-i Ericăi de scrisori, zise ea.

Rămase pe loc, așteptând o reacție din partea soțului ei. Se scurseră alte câteva minute de tăcere până când Christian oftă și trase afară sertarul de jos al biroului, din care scoase o grămăjoară de scrisori.

— Le am de ceva vreme.

Erica luă scrisorile și frunzări cu atenție paginile. Foi albe, cu cerneala neagră. și nu exista niciun dubiu, scrisul de pe felicitarea pe care o adusese era același. Ba chiar și unele cuvinte păreau familiare. Propozițiile erau diferite, însă tema rămânea neschimbată. Erica începu să citească cu voce tare din prima scrisoare.

— Merge alături de tine, te urmează pretutindeni. Nu ai niciun drept asupra propriei tale vieți. Aceasta îi aparține ei.

Își ridică uluită privirea.

— Ce mai e și asta? Înțelegi ceva?

— Nu, veni răspunsul iute și răspicat al lui Christian. Nu, n-am nicio idee. Nu cunosc pe nimeni care să-mi vrea răul. Cel puțin, nu cred să cunosc. și n-am idee nici

cine este „ea”. Ar fi trebuit să arunc scrisorile alea, spuse bărbatul, întinzându-se după ele.

Însă Erica n-avea de gând să le dea drumul din mâna.

— Ar trebui să le spui polițiștilor despre asta.

Christian scutură din cap.

— Nu, probabil că e doar cineva care se distrează pe seama mea.

— Mie nu-mi sună a glumă. Îi văd că nici ție nu îți se pare amuzant.

— Exact asta am spus și eu, interveni Sanna. Cred că e foarte sinistru, mai ales că avem copii și tot restul. Dacă o fi vreun bolnav mintal...

Îl fixă pe Christian cu privirea, iar Erica își dădu seama că nu era prima oară când purtau discuția aceea. Însă bărbatul scutură iar cu încăpățânare din cap.

— Nu vreau să-i dau prea multă amploare.

— De când durează mai precis toată situația asta?

— De când ai început să scrii cartea, zise Sanna, ale-gându-se astfel cu o privire iritată din partea soțului său.

— Cam aşa ceva, recunoșcu acesta. Acum un an și jumătate.

— Să existe oare o legătură? Ai scris în carte despre vreo persoană sau vreun eveniment real? Cineva care să se fi simțit amenințat fiindcă l-ai pomenit?

Erica îl întîntui cu privirea pe Christian, care părea extrem de stânjenit. Era evident că nu voia să discute despre asta.

— Nu, este o operă de ficțiune, zise el, cu o grimasă. Nimeni n-ar trebui să se poată recunoaște în povestea mea. Doar ai citit manuscrisul. Ți se pare cumva autobiografic?

— Nu e ceva de care să-mi pot da seama, spuse Erica, ridicând din umeri. Însă știu din proprie experiență că

scriitorii includ în cărțile lor părți ale propriilor vieți, în mod conștient sau inconștient.

— Ei bine, eu n-am făcut-o! exclamă Christian, împingându-și scaunul și ridicându-se în picioare.

Dându-și seama că sosise vremea să plece, Erica încercă să se ridice din fotoliu. Însă trupul său greoi se împotrivi cu vehemență, iar femeia nu fu în stare decât să mormăie de câteva ori. Expresia neîndupăcată a lui Christian se înmuie, și bărbatul îi întinse o mână.

— Probabil e vreun tăcănit care a auzit despre cartea mea și au început să-i vină idei. Atâtă tot, zise el, părând mai calm.

Erica se îndoia că aşa era, însă părerea ei se baza mai mult pe instinct decât pe vreo dovadă concretă. Îndrepătându-se către mașină, speră ca bărbatul să nu observe că în sertarul lui se aflau doar cinci scrisori, în loc de șase. Erica nu știa ce anume o determinase să facă un pas atât de îndrăzneț, însă dacă amicul ei nu intenționa să-i spună adevărul, atunci avea să afle ea de una singură. Tonul scrisorilor era în mod evident amenințător și Erica se temea pentru Christian.

— A trebuit să anulezi vreo programare? întrebă Erik, clugându-să se Cecilia.

Femeia gemu, întinzându-se pe patul din apartamentul ei. Salonul de frumusețe a cărui proprietară era se află chiar la parterul clădirii, aşadar foarte aproape.

— Ai vrea tu, nu? Să auzi că a trebuit să-mi reprogramez clienții pentru a-ți face ție loc în calendar. Ce te face să crezi că ești într-atât de important?

— Ce-ar putea fi mai important decât asta? spuse el, plimbându-și limba de-a lungul sănului Cecilia.